

Arrest

nr. 198 306 van 22 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 mei 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 augustus 2017.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2017.

Gezien de beschikking van 26 september 2017 in toepassing van artikel 39/76, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

Gezien het schriftelijk verslag van de verwerende partij van 4 oktober 2017.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2017.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 23 november 2017, waaruit blijkt dat de zaak voor onbepaalde duur wordt uitgesteld.

Gezien de replieknota van de verzoekende partijen van 1 december 2017.

Gelet op de beschikking van 7 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A.C. RECKER die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt, en van attaché E. DEWIL die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de bestreden beslissingen genomen zijn op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoekers niet om aan te tonen dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is in casu duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hun hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekers om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks hun afkomst van een veilig land, hun land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekers.

4. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekers niet blijkt dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt o.a. vast dat een significant aantal elementen in de verklaringen van verzoekers de geloofwaardigheid van de door hen beweerde problemen, met name het verkeren in een bloedwraak met de familie D. als gevolg van een auto-ongeluk waarbij M. D. overleed aan zijn verwondingen, ernstig op de helling zetten. Zo wordt gewezen op een aantal opmerkelijke tegenstrijdige verklaringen van verzoekers die de geloofwaardigheid van hun beweerde problemen aantasten. Verzoekers legden geenszins coherente verklaringen af betreffende het proces-verbaal dat op 5 oktober 2015 naar aanleiding van het ongeluk bij de politie werd opgesteld. Daarnaast zijn verzoeksters eigen verklaringen in verband met het proces-verbaal weinig coherent en zijn verzoekers verklaringen in verband met de dreigtelefoon op 26 oktober 2016 evenmin coherent. Verzoekers hun verklaringen zijn ook tegenstrijdig omtrent de manier waarop hun advocaat heeft gereageerd op de bedreigingen die ten opzichte van hem geuit zijn door de familie D. Verder is vastgesteld dat hun verklaringen in verband met de politie geenszins overeen stemmen met de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal waardoor de geloofwaardigheid van hun asielrelaas verder op de helling wordt gezet en dat verzoekers geen enkel bewijs of concreet element hebben neergelegd omtrent de bewering dat de familie D. machtig is en door toedoen van J. G. de politie kan beïnvloeden in hun nadeel. Voorts hebben verzoekers indien er geloof kan worden gehecht aan hun verklaringen, quod non in casu, niet aannemelijk gemaakt dat zij alle

beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst hebben uitgeput en zij geen enkel beroep zouden kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de in Albanië aanwezige autoriteiten. De door verzoekers neergelegde documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende motieven weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zij beperken zich immers tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee zij echter diens bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

5.1. In de mate dat verzoekers poneren dat het besluit van het Commissariaat-generaal steunt op een subjectieve appreciatie, wijst de Raad er op dat de commissaris-generaal over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of de asielzoeker in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er aanwijzingen bestaan dat hij of zij nood heeft aan internationale bescherming. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door verzoekers. Uiteraard houdt een dergelijke beslissing dan ook een beoordeling in van de waarde van de desgevallend aangebrachte bewijselementen, alsook van verzoekers hun verklaringen.

Verzoekers ontkrachten, noch weerleggen de verschillende vastgestelde tegenstrijdigheden en zij bieden er geen aannemelijke verklaring voor.

Zo verzoekers sommige tegenstrijdigheden wijten aan problemen met de tolk, wijst de Raad er op dat indien verzoekers tolken- of taalproblemen ondervonden, het hun verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoekers niet eerder een dergelijk communicatieprobleem met de tolk hebben aangehaald en dat dit evenmin kan worden afgeleid uit de gehoorverslagen. Dat verzoekers een dergelijk probleem aanhalen na confrontatie met een negatieve beslissing is niet ernstig te noemen.

5.2. De Raad wijst er verder op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is. Uit de bestreden beslissingen blijkt: "Indien er geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen, quod non in casu, dient er te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u alle beschermingsmogelijkheden in uw land van herkomst heeft uitgeput en u geen enkel beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de in Albanië aanwezige autoriteiten. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Dit hebt u geenszins gedaan. Hoewel u beweerde dat u niet werd geholpen door de politie naar aanleiding van de bedreigingen van de familie D.(...) en in de rechtbank hun bedreigingen werden genegeerd door de aanwezige rechters, dient echter te worden vastgesteld dat u geen enkele stap hebt ondernomen om het gedrag van de autoriteiten aan te klagen (CGVS A.(...) I, p. 20 en III, p. 8). Uw verklaring dat u noch uw advocaat verdere stappen konden nemen omdat de familie D.(...) veel macht had en dit dus niks zou uithalen, is niet afdoende om uw nalaten te verantwoorden (CGVS A.(...) III, p. 8)." Verzoekers hun huidige stelling, in welk verband zij verwijzen naar enkele algemene rapporten en artikels omtrent o.a. bloedwraak, corruptie en mankementen in het politieel en justitieel systeem in Albanië, dat zij vanwege de overheden van hun land dus niet de nodige bescherming konden krijgen, wijzigt niets aan het voorgaande. Deze algemene, veeleer theoretische stelling berust niet op, laat staan op veelvuldige concrete en persoonlijke ervaringen, en mist dan ook grondslag en ernst.

Verzoekers maken geenszins aannemelijk, zo oordeelde ook de commissaris-generaal op goede gronden terecht, in Albanië alle redelijke van hen te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Zij tonen dit allerm minst in concreto aan en maken derhalve geenszins aannemelijk dat het hen met betrekking tot hun verklaarde problemen, indien er al geloof kan worden aan gehecht, quod non in casu, aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een

resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Verzoekers beperken zich verder tot een selectieve lezing van de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië, waarbij zij trachten de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch zij slagen er niet in (met concrete, valabele en objectieve elementen) aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekers zeggen te vrezen.

Verzoekers brengen geen informatie bij die de objectieve informatie van de commissaris-generaal, waaruit blijkt dat er in Albanië verschillende stappen zijn ondernomen door de overheid waarbij steeds meer aandacht wordt besteed aan bloedwraak en de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben getroffen, in een ander daglicht vermag te stellen. Zo uit de door verzoekers bij hun verzoekschrift gevoegde rapporten/artikelen blijkt dat bloedwraak in Albanië een hardnekkig probleem blijft, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekers zeggen te vrezen. De commissaris-generaal ontkent deze problematiek geenszins, doch uit analyse van de beschikbare informatie blijkt dat er in Albanië verschillende stappen zijn ondernomen door de overheid, waarbij meer aandacht wordt besteed aan bloedwraak en dat de in Albanië aanwezige autoriteiten aldus redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekers zeggen te vrezen.

Daar waar verzoekers poneren te behoren tot een bepaalde sociale groep, wijst de Raad er op dat het behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals in casu gezien verzoekers niet aannemelijk maakten dat het hen met betrekking tot hun verklaarde problemen -daargelaten de geloofwaardigheid hiervan- aan nationale bescherming ontbreekt, is het behoren tot een bepaalde sociale groep irrelevant.

Een loutere verwijzing naar algemene informatie, zoals in casu verzoekers naar (de als bijlage aan hun verzoekschrift gevoegde) artikelen en rapporten omtrent o.a. bloedwraak, corruptie en mankementen in het politieel en justitieel systeem in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde Wikipedia-pagina omtrent de biografie van J. G., doet geen afbreuk aan de vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent de bewering dat de politie verzoekers niet wilden helpen aangezien de clan D. banden zou hebben met een hoge functionaris J. G.

Betreffende verzoekers hun verwijzingen naar arresten van deze Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

6. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekers redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53

0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. Ter terechtzitting (van 22 september 2017), alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 juli 2017, voeren verzoekende partijen aan dat zij een aanvullende nota wensen neer te leggen met een advies van de Albanese Nationale Commissie van verzoening en een notariële verklaring. Verzoekende partijen tonen ter zitting de originelen van de stukken. Voorts benadrukken zij dat uit de rapporten duidelijk blijkt dat slachtoffers van vendetta niet kunnen beschermd worden door de Albanese overheid omwille van onder andere corruptie bij politie en gerecht.

Bij beschikking van 26 september 2017 vraagt de Raad een schriftelijk verslag aan de verwerende partij over de door de verzoekende partij neergelegde stukken.

In haar schriftelijk verslag van 4 oktober 2017 stelt de verwerende partij het volgende:

“(…) Na onderzoek van deze elementen komt verweerder tot de volgende vaststellingen:

Wat het advies betreft van de Albanese Nationale Commissie van Verzoening over het risico voor het leven van A.A. en zijn familie d.d. 28 juni 2017, wijst verweerder er op dat uit informatie van het Commissariaat-generaal die wordt toegevoegd aan dit schriftelijk verslag (bijlage 1, Subject Related Briefing Albanië. Corruptie en (ver)vals(t)e documenten d.d. 13 januari 2012) blijkt dat er bij de uitreiking van Albanese documenten een wijdverbreide fraude en corruptie optreedt. Het advies van de Albanese Nationale Commissie van Verzoening laat bijgevolg geenszins toe om een persoonlijk risico op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in hoofde van verzoekers af te leiden. Bovendien blijkt dat het advies afkomstig is van de heer Gjin Marku, werkzaam bij de Republika e Komiteti Patjimit Mbarëkombëtar. Uit dezelfde informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat onomstotelijk wordt aangetoond dat Gjin Marku corrupt is, waardoor de door hem verstrekte informatie objectieve bewijswaarde ontbeert. Verweerder voegt aan dit schriftelijk verslag eveneens een recenter rapport toe dat werd opgesteld door het Britse Home Office d.d. 6 juli 2016 Country Information and Guidance Albania: Blood Feuds (bijlage 2) waaruit blijkt dat er nog steeds fraude en misbruik bestaat met betrekking tot attesten over bloedwraak. Verweerder stelt volledigheidshalve ook vast dat de voor eensluidend verklaarde vertaling van het advies van de Albanese Nationale Commissie van Verzoening niet degelijk is gebeurd en deze niet duidelijk is. Dit blijkt vooral uit de laatste passage van het document die specifiek over verzoekende partij gaat. Verweerder herhaalt dat verzoekers geenszins aannemelijk maken dat zij in Albanië alle redelijke van hen te verwachten mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput. Zij tonen dit allerminst in concreto aan en maken derhalve geenszins aannemelijk dat het hen met betrekking tot hun verklaarde problemen, indien er al geloof kan worden aan gehecht, quod non in casu, aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt.

Omtrent de notariële verklaring over de problemen van het gezin A. d.d. 28 juni 2017, benadrukt verweer dat de door verzoekers voorgehouden asielfeiten ongeloofwaardig zijn en documenten slechts een ondersteunende werking hebben (en aldus de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas niet kunnen ombuigen). Verweerder wijst er verder op dat getuigschriften of brieven van privépersonen een bijkomend bewijs kunnen zijn van de door de verzoekende partij aangehaalde feiten. Dergelijke documenten zijn echter op zich niet voldoende om het gebrek aan aannemelijkheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Ze hebben geen officieel karakter en geen bewijswaarde. Het feit dat deze verklaring afgelegd werd bij een notaris en door hem of haar ondertekend werd geeft de inhoud van de verklaring geen bijkomende bewijswaarde (RvV, nr. 104 967 van 13 juni 2013). Verweer verwijst tenslotte naar de bijgevoegde rapporten waaruit blijkt dat corruptie in Albanië alomtegenwoordig is in alle sectoren.

Documenten hebben slechts objectieve bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen (RvV, nr. 111 641 van 10 oktober 2013). Verweerder verwijst tenslotte naar de beschikking van uw Raad d.d. 28 juli 2017 waarin omstandig wordt uiteengezet waarom verzoekers niet aantonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.”

Als bijlage bij het schriftelijk verslag is volgende informatie gevoegd:

- De Subject Related Briefing "Albanië" "Corruptie en (ver)vals(te) documenten" d.d. 20 oktober 2011, update op 13 januari 2012.
- "Country Information and Guidance – Albania: Blood Feuds" van Home Office d.d. 6 juli 2016.

In haar replieknota van 1 december 2017 stellen verzoekende partijen het volgende:

"I – Onderzoek van de nieuwe gegevens

De Commissariaat onderzoekt, in zijn schriftelijke verslag:

A - het advies van de Albanese Nationale Commissie voor Verzoening over het risico voor het leven van A.A. en zijn familie d.d. 28 juni 2017 en

B – een notariële verklaring over de problemen van het gezin A., d.d. 28 juni 2017.

A- Aangaande het advies van de Albanese Nationale Commissie voor Verzoening, stelt de Commissaris dat het advies niet toelaat om een risico op vervolging in hoofde van verzoekers af te leiden, omdat volgens zijn informatie, corruptie en fraude wijdverbreid zijn in Albanië. Dit analyse is echter een veralgemening en ontbreekt volledig aan de onderzoek plicht van de Commissaris.

Daarna maakt de Commissaris en gedeelte lezing van de in zijn schriftelijk verslag bijgevoegde verslag (Subject Related Briefing, Albanië, Corruptie en (ver)vals(te) documenten d.d. 13 januari 2012), door het beweren dat het onomstotelijk aangetoond wordt dat Gjin Marku (de auteur van het advies van de Albanese Nationale Commissie voor Verzoening over het risico voor het leven van A.A. en zijn familie) corrupt is. Ze concludeert daarvan dat "de door hem verstrekte informatie objectieve bewijswaarde ontbeert". De verslag meldt echter duidelijk (p. 5): "Hieronder worden de organisaties opgesomd waarvan aan het licht is gekomen dat ze tegen betaling fictieve attesten opstellen. Dit betekent niet dat alle attesten die door elk van deze organisaties is uitgereikt, gebaseerd zijn op fictieve informatie. Er dient op gewezen te worden dat de informatie in sommige gevallen slechts afkomstig is van een bron." Er is ook gemeld dat Gjin Marku beschouwt is als een van de meest betrouwbare gesprekpartners over bloedwraak. Cedoca heeft zelfs de vorige jaren regelmatig contact gehad met hem (verslag p5). Bovendien werden de klachten van fraude en corruptie tegen hem ingetrokken door de politie, en er is dus geen bewijs dat de klachten gerechtvaardigd waren (zie bijlage 1 –Immigration and Refugee Board of Canada- Albania: Task force established to investigate falsified attestation letters for blood feuds, including activities and cases investigated; reconciliation groups, including whether any have been investigated for providing false attestation letters (2012 – February 2014)). Zelfs indien de klachten tegen Gjin Marku gerechtvaardigd zouden geweest zijn, betekent dit niet dat elk attest van de Albanese Nationale Commissie voor Verzoening verworpen moet zijn. Uw Raad deed nog recentelijk beroep op een attest van deze Commissie, in arrest n° 160 706 van januari 2016 : (...).

B- Aangaande de notariële verklaring over de problemen van het gezin A., d.d. 28 juni 2017

De Commissaris ment dat deze door een notaris afgelegde verklaringen vergelijkbaar zijn met een volledig privé document, en dat de document dus geen bijkomende bewijswaarde heeft. Echter hebben documenten die door een notaris geauthentiseerd werden een zekere betrouwbaarheid, en kunnen niet, zonder verder rechtvaardiging als een volledig privé document behandeld worden. We verwijzen ook naar paragrafen 196 en 197 van de Guide Et Principes Directeurs Sur Les Procédures Et Critères A Appliquer Pour Déterminer Le Statut Des Réfugiés, décembre 2011 : (...) ".

Verzoekende partijen voegen als bijlage aan de replieknota het volgende rapport: "Albania: Task force established to investigate falsified attestation letters for blood feuds, including activities and cases investigated; reconciliation groups, including whether any have been investigated for providing false attestation letters (2012-February 2014)" d.d. 28 februari 2014.

3.2. Uit de objectieve, zeer gedetailleerde en uitgebreid gedocumenteerde informatie van het Commissariaat-generaal (Subject Related Briefing, "Albanië" – "Corruptie en (ver)vals(te) documenten", d.d. 20 oktober 2011 en geüpdatet op 13 januari 2012, en de "Country Information and Guidance – Albania: Blood Feuds" van Home Office d.d. 6 juli 2016), alsook uit voormelde informatie door verzoekende partijen bij hun replieknota gevoegd, blijkt dat er in Albanië op grote schaal fraude en misbruik bestaat met betrekking tot attesten over bloedwraak. Er is als het ware sprake van een "bloedwraak-industrie" waarmee veel geld gemoeid is.

Uit de informatie blijkt dat, gelet ook op de welig tierende corruptie in Albanië, al jarenlang zowel (zogenaamde) verzoeningsorganisaties en bemiddelaars als lokale overheidsfunctionarissen, zoals bijvoorbeeld corrupte burgemeesters, tegen betaling documenten afleveren aan personen die in werkelijkheid niet in een bloedwraak betrokken zijn (en die deze attesten gebruiken in het kader van een

asielaanvraag in het buitenland). Veel attesten worden op een onwettige manier afgeleverd en vervalst, en zijn gemakkelijk tegen betaling verkrijgbaar, zowel van NGO's als lokale ambtenaren.

Gjin Marku, voorzitter van het "Komiteti i Pajtimet Mbarëkombëtar" (Committee of Nationwide Reconciliation), het Comité voor Nationale Verzoening in Albanië, in het verleden zowel door de Albanese autoriteiten als door de asielinstanties van verschillende landen als een van de meest betrouwbare gesprekspartners inzake bloedwraak beschouwd, verklaarde in die zin al in oktober 2011 dat de meeste asielzoekers die bloedwraak als asielmotief invoeren, valse documenten voorleggen die ze door corruptie hadden verkregen. Korte tijd later kwam evenwel diezelfde Gjin Marku in opspraak naar aanleiding van een uitzending van het Albanese televisieprogramma "Fiks Fare" van de zender Top Channel, waarbij werd getoond hoe de voorzitter van voormelde verzoeningsorganisatie tegen betaling - tijdens een undercover opname- een attest afleverde in een zogenaamde bloedwraakzaak. Er werd nadien, op de verdenking/beschuldiging valse attesten te hebben opgemaakt, een gerechtelijk onderzoek naar hem geopend en een zaak ingespannen. De aanklacht tegen zijn persoon heeft men nadien laten vallen. Ook twee burgemeesters, en met hen nadien nog vele anderen, werden blijkens de informatie in diezelfde periode en de jaren nadien gerechtelijk vervolgd en aangeklaagd op basis van vervalsing van documenten en machtsmisbruik. Ook heden zet de Albanese overheid zich actief in inzake het opsporen en onderzoeken van gevallen van misbruik en vervalsing van attesten betreffende fictieve gevallen van bloedwraak.

Gjin Marku waarschuwde er in het verleden ook voor, zo blijkt uit de informatie, dat in verschillende gevallen zijn handtekening werd vervalst.

Uit de informatie door verzoekende partijen bijgebracht, blijkt dat volgens een onderzoek van de Zweedse migratiediensten in 2013 voornoemde organisatie van Gjin Marku door de door hen in Albanië geconsulteerde bronnen de meest genoemde organisatie was in verband gebracht met beschuldigingen van corruptie en het afleveren van valse attesten. Volgens diezelfde informatie staat het door het Comité voor Nationale Verzoening in Albanië genoemde aantal gevallen van bloedwraak geheel haaks op en ver weg van de realiteit in Albanië. In 2012 oordeelde de "UK Immigration and Asylum Chamber of the Upper Tribunal" in een bepaalde zaak, zo vermeldt de informatie voorts, dat het Nationale Verzoeningscomité en diens voorzitter Gjin Marku als geheel onbetrouwbaar dienen te worden beschouwd en dat er geen gewicht/belang kan worden gehecht aan de attesten die zij uitreiken.

Daarnaast blijkt uit de informatie dat ook de Albanese pers meedraait in de "bloedwraakindustrie". Zo accepteren lokale journalisten geld om een zaak/misdrijf als een bloedwraak te rapporteren opdat de familieleden dan de voorgehouden bloedwraak in hun asielaanvraag zouden kunnen gebruiken.

De Albanese overheid is zich blijkens de bijgebrachte rapporten dus goed bewust van en treedt actief op tegen het grootschalige misbruik en de fraude bij zogeheten bloedwraakgevallen. Zo werd o.a. in 2014 gericht onderzoek gevoerd naar en werden meerdere arrestaties verricht met betrekking tot valse vendetta-attesten. De Albanese autoriteiten erkennen niet langer meer certificaten met betrekking tot bloedwraak uitgereikt door NGO's, de politie of lokale overheidsfunctionarissen. Blijkens de informatie hebben verzoeningscomités, zoals die van Gjin Marku, bovendien geen wettelijke basis om dergelijke bloedwraak-attesten uit te vaardigen.

Ofschoon niet elk attest met betrekking tot bloedwraak op zich vals is of uitgereikt op gebrekkige/valse gronden, is, gelet op de vele informatie aangaande fraude en corruptie in Albanië bij het afleveren van attesten en documenten en in het bijzonder met betrekking tot bloedwraak, de bewijswaarde van dergelijke attesten zeer relatief.

3.3. De Raad benadrukt dienaangaande dat ongeloofwaardige verklaringen niet zonder meer geloofwaardig worden door het neerleggen van documenten, gelet op het feit dat documenten in deze enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een coherent en consistent relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Om die reden en gelet op voormelde informatie omtrent de fraude en corruptie bij het afleveren van attesten en documenten in Albanië, inzonderheid (valse) attesten betreffende bloedwraak, kan aan het door de verzoekende partijen bij aanvullende nota bijgebrachte advies van de Albanese Nationale Commissie van Verzoening en de notariële verklaring, welk overigens louter verklaringen betreft die

door een schoonbroer van verzoeker werden afgelegd en door een notaris genoteerd, geen bewijswaarde worden gehecht.

3.4. Het door de verzoekende partijen bijgebrachte advies van de Albanese Nationale Commissie van Verzoening en de notariële verklaring vermogen hoe dan ook geen ander licht te werpen op en doen op generlei wijze afbreuk aan de grond in de beschikking waar, met betrekking tot de nationale beschermingsmogelijkheden in Albanië, het volgende wordt vastgesteld:

“De Raad wijst er verder op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is. Uit de bestreden beslissingen blijkt: “Indien er geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen, quod non in casu, dient er te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u alle beschermingsmogelijkheden in uw land van herkomst heeft uitgeput en u geen enkel beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de in Albanië aanwezige autoriteiten. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Dit hebt u geenszins gedaan. Hoewel u beweerde dat u niet werd geholpen door de politie naar aanleiding van de bedreigingen van de familie D.(...) en in de rechtbank hun bedreigingen werden genegeerd door de aanwezige rechters, dient echter te worden vastgesteld dat u geen enkele stap hebt ondernomen om het gedrag van de autoriteiten aan te klagen (CGVS A.(...) I, p. 20 en III, p. 8). Uw verklaring dat u noch uw advocaat verdere stappen konden nemen omdat de familie D.(...) veel macht had en dit dus niks zou uithalen, is niet afdoende om uw nalaten te verantwoorden (CGVS A.(...) III, p. 8).” Verzoekers hun huidige stelling, in welk verband zij verwijzen naar enkele algemene rapporten en artikels omtrent o.a. bloedwraak, corruptie en mankementen in het politieel en justitieel systeem in Albanië, dat zij vanwege de overheden van hun land dus niet de nodige bescherming konden krijgen, wijzigt niets aan het voorgaande. Deze algemene, veeleer theoretische stelling berust niet op, laat staan op veelvuldige concrete en persoonlijke ervaringen, en mist dan ook grondslag en ernst.

Verzoekers maken geenszins aannemelijk, zo oordeelde ook de commissaris-generaal op goede gronden terecht, in Albanië alle redelijke van hen te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Zij tonen dit allerminst in concreto aan en maken derhalve geenszins aannemelijk dat het hen met betrekking tot hun verklaarde problemen, indien er al geloof kan worden aan gehecht, quod non in casu, aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Verzoekers beperken zich verder tot een selectieve lezing van de informatie van het Commissariaat-generaal verrat in het administratief dossier omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië, waarbij zij trachten de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch zij slagen er niet in (met concrete, valabele en objectieve elementen) aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekers zeggen te vrezen.

Verzoekers brengen geen informatie bij die de objectieve informatie van de commissaris-generaal, waaruit blijkt dat er in Albanië verschillende stappen zijn ondernomen door de overheid waarbij steeds meer aandacht wordt besteed aan bloedwraak en de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben getroffen, in een ander daglicht vermag te stellen. Zo uit de door verzoekers bij hun verzoekschrift gevoegde rapporten/artikelen blijkt dat bloedwraak in Albanië een hardnekkig probleem blijft, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekers zeggen te vrezen. De commissaris-generaal ontkent deze problematiek geenszins, doch uit analyse van de beschikbare informatie blijkt dat er in Albanië verschillende stappen zijn ondernomen door de overheid, waarbij meer aandacht wordt besteed aan bloedwraak en dat de in Albanië aanwezige autoriteiten aldus redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekers zeggen te vrezen.(...) Een loutere verwijzing naar algemene informatie, zoals in casu verzoekers naar (de als bijlage aan hun verzoekschrift gevoegde) artikelen en rapporten omtrent o.a. bloedwraak, corruptie en mankementen in het politieel en justitieel systeem in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst

aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480)."

Verzoekende partijen werpen hier geen ander licht op.

De door de verzoekende partijen per aanvullende nota aangebrachte documenten gaan niet in op hun beschermingsmogelijkheden in Albanië. De stukken bevatten geen concrete informatie, laat staan concrete en objectieve gegevens waaruit zou kunnen blijken dat verzoekende partijen, welke overigens hun beweerde veelvuldige contacten met en klachten bij de politie niet met enig objectief begin van bewijs weten te staven, meerdere en ernstige pogingen zouden hebben ondernomen om voor hun beweerde problemen met de familie D. hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten te (trachten te) verkrijgen, laat staan dat (hieruit mag blijken dat) zij alle redelijkerwijze te verwachten inspanningen hebben geleverd en realistische mogelijkheden hebben uitgeput om bescherming te krijgen in hun land van herkomst. Dit blijkt niet uit de door verzoekende partijen aangebrachte stukken en ze maken het tegendeel niet *in concreto* aannemelijk.

In lijn met/navolging van de informatie vervat in het administratief dossier, blijkt zowel uit de informatie door verwerende partij bij haar schriftelijk verslag gevoegd ("*Country Information and Guidance – Albania: Blood Feuds*" van Home Office d.d. 6 juli 2016, p. 6, 7 en 19-23), als uit de informatie door verzoekende partij bij haar replieknota gevoegd ("*Albania: Task force established to investigate falsified attestation letters for blood feuds, including activities and cases investigated; reconciliation groups, including whether any have been investigated for providing false attestation letters (2012-February 2014)*" d.d. 28 februari 2014), dat de Albanese autoriteiten reeds sedert verschillende jaren allerhande stappen ondernemen en (o.a. op wetgevend en strafrechtelijk gebied, via specifieke opleidingen voor politie en magistraten,...) wel degelijk effectief en actief optreden in bloedwraakkwesties. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Albanië verschillende stappen zijn ondernomen door de overheid, waarbij meer en meer aandacht wordt besteed aan bloedwraak en dat de in Albanië aanwezige autoriteiten aldus redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekende partijen zeggen te vrezen.

Verzoekende partijen betwisten en bekritisieren op zeer algemene wijze het voorgaande. Uit de door hen aangebrachte informatie blijkt echter niet en zij slagen er voorts niet in (met concrete, valabele en objectieve elementen) aan te tonen dat voormelde informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zeggen te vrezen.

De Raad wijst er ook op en benadrukt dat, zoals eerder in de beschikking van 27 juli 2017 werd opgemerkt, een loutere verwijzing naar algemene informatie, zoals verzoekende partijen naar informatie omtrent o.a. bloedwraak, en corruptie en gebreken in het politieel en justitieel systeem in Albanië, niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar (algemene informatie omtrent) corruptie bij de politie en het gerecht in Albanië, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Uit niets blijkt aldus en verzoekende partijen maken, door louter eerdere verklaringen te herhalen en zich voorts te beperken tot algemene beweringen en het verwijzen naar algemene informatie, niet *in concreto* aannemelijk dat het hen met betrekking tot de beweerde bloedwraak met en vrees jegens de familie D., zo al enig geloof wordt gehecht aan die beweerde problematiek, aan nationale bescherming ontbreekt. Ze slagen er geenszins aan te tonen dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hen dienaangaande hulp en/of bescherming in de zin van artikel 48/5 te bieden.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS